

עמנואל יצחק לוי
אתמול הייתי גבר ונפדיתי
מתוך "סונטות בלומפונטיין"

*

עמליה – איך יהיה לאל עמל?
את מגירה זעה מן הרקיעים?
רק פה יפצה – שמים נבראים,
אז מה לו השבת הזאת בכלל?

רק מלותיך יש להן שפתים.
כלן חלום מפשט, ברואות 'ויאמר',
רק את עפר ורית, אור וחמר,
אותך יצרו בלטופי ידים.

קולך ממתיק שיחך לכלל צלילים.
את מנוחת עמל ה'אין-אותך'.
בלטיפתך אני נברא, רוטט.

אך את רואה אותי מלים-מלים
שפתי כלא היו. אני נותר
לפטר 'כי טוב', 'לא טוב', כשאת יוצאת.

*

הזוגיות היא מות ואני
נחתמת בארון כלבוש כלולות,
נמהלת במלמול של מלמלות,
מודה בלהט לחורץ דיני.

הזוגיות היא לילה, ואני
נאור משצצור 'פלירט-פלירט' דועך,
נעור משהצבע מתאבד,
שפתי נושקת לשטרות קוני.

אתמול הייתי גבר ונפדיתי
נמזגתי באחרת ועתה
אני נמוג בשתיקתה עמה.

נחדר כל חדר ואני הרמטית
מן האני, וכל כלי 'אתה'
בתוך עורה של אמא אדמה.

*

עכשו את בטח בארצות הברית
כפי שאימת כשעוד חלקנו דלת
ובניו-יורק הדלת לא נשאלת.
אדם הולך ללא קירות, יחיד.

אני נשא בשוק מחנה יהודה,
הדלת בידי נשאת קרועה,
נפקחת לכל עין שרואה.
כל הכתלים שברו ונדו-נודה.

עתים עיני פוזלות אל הידית,
עוד רגע ותצאי מתוך האין,
מגיאה-הנום אל הינומה קדושה.

אבל עכשו היא בארצות הברית
אם עוד חולפת בה ירושלים,
דלתה כבר אוטומטית, כמו ששם.

*

אם הוא רצה שלא תהיי עמי
דינו דיני. פרצונו עשית.
אך אור זכרך מדיח ומסית
וילאותיו של תאטרון שממימי.

בדידות עלי נפרשת כאילת
אודמת ממזרח עד מבוא
צהב שמש הנשא בכף בוראו
כבר מכרסם בה חרש כמו גחלת.

הנח לה, שמש! דמה בגבעון!
כי זמן פה רב נדם קול צרצורי
נא שוב לקצות מזרח, אריגטו.

הסר קרני פרוים וגאון,
ברקיה לא יסתירו את יוצרי
ברוך בוראי בצלם בדידותו.